

ŽIVOT VÍRY

Proměna
společnosti
evangeliem

ZÁŘÍ 2022 59 Kč / 2,10 €

D. Bookless:
Lidé a sloni
v Bangalore
/ 8

Chvály
na stadionu
v Budapešti
/ 19

Vzpomínky
na „misijní
babičku“
/ 20

***Celé
stvoření
vyhlíží
vykoupení***

Co najdete v tomto čísle

ÚVODNÍK

- 4 Houslový klíč k modlitbám**
Dan Drápal

REPORTÁŽ

- 6 Duch svatý se temnoty nebojí**
Živi, Soňa Rovnaníková

ROZHOVOR

- 8 Neboť Bůh tak miloval vesmír...**
Dave Bookless

TÉMA: STARAT SE NEJEN O NEBE

- 12 Nakolik víra ovlivňuje náš životní styl?**
Pavel Černý
- 14 Domov pro chrobáka**
Petr Raus
- 14 Příroda se dá lehce zbožštit**
anketa
- 16 Zvířata „v nebi“?**
Jiří Bukovský

MŮJ PŘÍBĚH

- 17 Do Francie, nebo na Žižkov?**
Anna Tichá

BÝT MLADÝ

- 18 Už nemám sílu žít...**
A. Jarošová, K Caklová, P. Fulier

ZE ŽIVOTA CÍRKVE

- 19 Den chval v Budapešti**
Tomáš Polívka
- 20 Milovala Boha, lidi a Izrael**
Ivana Šimová

MISIE

- 22 Co můžeme dát Africe?**
Rostislav Staněk
- 23 Mezi dětmi z Jižního Súdánu**
Petr Horáček

Z HISTORIE

- 24 „Letnice, to je prostě víc Boží lásky“**
William J. Seymour,
Jaroslav Pleva

PŘIPRAVUJEME

- **Marek „Mefo“ Húšť**
 - „Jezdím s Biblií i za těmi, kdo leží někde u křoví“ (rozhovor)
- **Modlitby za uzdravení**
 - zkušenosti z ČR i ze zahraničí (M. Prošner, D. Drápal a další)
 - příběhy o Boží moci
- **Sherlock Holmes a záhada biblického jidelníčku**
 - povídka

8
Bůh ke mně promluvil na smetišti
vzpomíná kazatel Dave Bookless

12
Ovlivňuje víra náš životní styl?
téma: Starat se nejen o nebe

18
Už nemám sílu žít...
mladí lidé a sebevražedné sklony

20
„Ale já vidím, pane doktore!“
Ludmila Hallerová žila vírou

22
České písmáctví v Africe
z cesty do Ugandy a Jižního Súdánu

24
Ze sálu se ozývaly výkřiky a modlitby...
počátky moderního letničního hnutí

Život víry je měsíčník vydávaný Křesťanskou misijní společností (KMS), která sdružuje různá křesťanská společenství, organizace a jednotlivce. KMS slouží k vzájemnému dorozumění křesťanských pracovníků, kteří usilují o misii a o jednotu křesťanů ve světle Písma. Chce napomáhat k duchovnímu růstu a vzdělávání křesťanů a místních sborů. KMS chce sloužit Božímu lidu. Snaží se o prohloubení vztahů mezi křesťany a usiluje o probuzení.

PŘEDPLATNÉ A DISTRIBUCE

Časopis objednávejte pomocí formuláře na webu www.zivotviry.cz nebo na e-mailové adrese predplatne@zivotviry.cz, popř. na tel. čísle 284 841 922.

Předplatné lze zahájit kterýmkoli měsícem roku. Jednotlivá čísla lze zakoupit také v **audioverzi** a jako **PDF** (viz www.zivotviry.cz).

Předplatné, distribuce a reklamace **na Slovensku**:
Knihkupectvo Jonatán, Legionárska 2,
811 07 Bratislava, tel. 02/555 63 040,
e-mail: jonatan@vbh.sk, web: www.jonatan.vbh.sk

Distribuce **pro zrakově postižené** elektronicky:
Diakonie ČCE, tel.: 222 316 306, szp@scps.diakonie.cz

Šéfredaktor: Mgr. Tomáš Coufal

Redakce: Mgr. Kateřina Coufalová, Ing. arch. Tomáš Dittrich, Mgr. Jitka Evanová

Redakční rada: Ing. arch. Tomáš Dittrich, Ing. Lubomír Ondráček, Mgr. Jiří Unger, Ing. arch. Kateřina Hodecová

Sazba: Ondřej Pumr

Korektury: Mgr. Kateřina Coufalová, Zdenka Brázdilová, Mgr. Tomáš Coufal

Výtvarná spolupráce: Pavel Bosman

Tisk: Grafotechna Plus, s. r. o.

Redakce a administrace

KMS – Život víry, Primátorská 41, 180 00 Praha 8
tel.: 284 841 922, e-mail: redakce@zivotviry.cz,
web: www.zivotviry.cz

Vydavatel: KMS, IČ 539 147, MK ČR E 6094, ISSN 1210-43-45

Uzávěrka **rádkové i plošné inzerce** je druhého dne předchozího měsíce. Později zadané inzertní zadání dle možnosti, s 50% příplatkem.

Podmínky inzerce: <http://zivotviry.cz/inzerce>

Za obsah podepsaných článků odpovídají autoři. Redakce si vyhrazuje právo zaslané příspěvky krátiť. Snažíme se publikovat původní texty. Pokud články, které nám posíláte, chcete zveřejnit i jinde, prosíme, abyste nás o tom informovali.

Přetiskování článků či jejich delších částí bez písemného svolení redakce se zapovídá, přetiskování kratších částí (do jednoho odstavce) možno pouze s uvedením přesné citace (včetně ročníku, názvu článku a strany). Jednotlivé články možno šířit prostřednictvím xerokopii, pouze zdarma.

Číslo vychází koncem předchozího měsíce a je distribuováno během první poloviny měsíce.

Vydávání podpořili

Milý čtenáři,

přemýšlel jsem nad štrúdlm, který manželka předevčirem upekla a na němž jsme si pochutnávali až do dnešní snídaně. V Martině alchymii patří do těsta pivo, ale mimořádnou kvalitu závinu, kterou tentokrát nemohla popřít, přičetla opadným nedozrálým jablkům, která posbírala v práci na dvoře. Prý nebyla zbytečně sladká a rozměklá. Štrúdl je kulturní dědictví, které k nám prostřednictvím matek a babiček doputovalo napříč staletími. Jde o něco jedinečného, dokonalého, svým způsobem nenahraditelného.

Uvědomil jsem si, jak je naše kultura zranitelná a při vši své propracovanosti pomíjívá. To, čím jsme, visí na vlásku. Na mém dumání měla podíl válka na Ukrajině, čínské manévry kolem Tchaj-wanu, požár v národním parku Česko-saské Švýcarsko i můj důchodový věk. Pomíjivost, samá pomíjivost. Ale moje mudrování, to nebyl pragmatik Šalomoun, který kalkuloval a šlo u něj v podstatě o logiku. U mě to byla nostalgie, rozjítřenost nad ohroženou kulturou středně velkého středoevropského národa – a třeba i úvahy nad tím, že je pomíjivý štrúdl pro mě cenný i z jiných důvodů, než že ho upekla osoba se mnou spjatá.

Kultura Západu je ohrožena. Jsou zde vnější nepřátelé tak strašní, že by z nich stačil i jediný: dva čingischáni – Putin a Si Ťin-pching, zločinci, pro které lidský život neznamena nic (pokud nejde o ten jejich) – a k nim do trojice radikální islám. Za každým z těchto zabíjáků stojí mocná ekonomická síla, ale také expanzivní ideologie, takže člověk neví, zda jejich krvežíznivá dobyvačnost (ted mám na mysli první dva) vyrůstá víc z touhy po mamonu, nebo ze zvráceného bezskrupulózního „idealismu“.

Největší ohrožení Západu však vychází zevnitř. Naše civilizace zapomněla na své zdroje a kořeny. Opustila Bibli, které vděčí za své hodnoty, za všechno, co ji učinilo moudrou, mocnou i lidskou. Těžko se dá popřít, že i demokracie, kterou rozvinula antika, vděčí za svou zralou, britskou či americkou formu právě křesťanství. Právě z něj totiž na rozdíl od Řeků a Římanů vyčetla úctu k jakémukoli člověku, protože uvěřila, že ho stvořil Bůh. Západ se snaží své hodnoty držet, ale zapomněl, kde se vzaly. Proto začaly žít vlastním životem, utrhy se ze řetězu a nikdo neví, k čemu všemu to ještě povede.

Tady nejde o štrúdl, ten je vedlejší, neosudový. Pro zjihlého stárnoucího muže byl jen jakýmsi signálem vnímání nebezpečí, katalyzátorem pocitu ohrožení. A navíc: Štrúdl by invazi mohl přežít. Dobyvatelé od porobených národů přebírali ledacos. I kdyby u nás byla čínština zavedena jako úřední jazyk, štrúdl by mohl zůstat a dobytél by se ho třeba naučili jíst a připravovat, až by ho nakonec nabízely všechny (čínské) restaurace na světě.

A propos, není štrúdl dědictvím třeba po Keltech? Kdepak, na internetu, pod fotkou moučníku téže podoby, jako byl ten Martin, se dozvídám, že první štrúdl pravděpodobně upekli jistý rakouský kuchař nebo kuchařka v 17. století v inspiraci baklavou, národní pochoutkou tureckých okupantů. Takže střet civilizací může vést dokonce i ke vzniku kulturních milníků, nejen k jejich ničení.

To mě neuklidňuje. Štrúdl je jen vedlejším doplňkem kultury národa Husova a Komenského, hlubkově ohroženého v rámci celé euroatlantické

civilizace. Jako národy západní kultury si nějaké ohrožení určitě uvědomujeme. Jsem vděčný za Evropskou unii pro její celkem jednotný postoj k Rusku. Nepochybně i evropským politikům došlo, že na Donbasu pokládají ukrajinští vojáci život za celou Evropu.

Dále tu máme (někdy možná přehnanou) ochranu životního prostředí. Já to беру takhle: Třídím odpad (i plechovky) a důvody k ochraně stvoření nacházím v Bibli. Kromě toho ale repre-

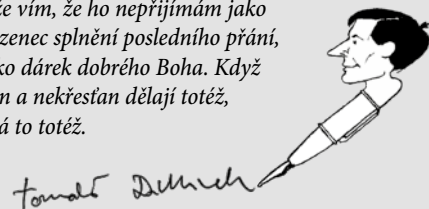
Jak zachránit štrúdl?

zentanti současného západního myšlení a politiky chtějí svou civilizaci „zachránit“ změnami v genderové, anti-life (nenapadá mě jiný opak k „pro-life“), LGBT+ a protirasistické agendě. Tak rozsáhlé oblasti neumím probrat v rámci krátkého článku, jsou to komplikované multioborové disciplíny. Současné politické výstupy tu ovšem příliš často směřují k porušování biblických principů, tedy základu vlastní kultury. Snad mohu povědět, že přes některé dílčí správné kroky si pod sebou západní svět podřezává větve.

Co může udělat obyčejný člověk, který má rád štrúdl? A co může udělat, aby neupadl do deprese? Na první z otázek platí sto let stará odpověď Oswalda Spenglera: vytrvale se držet skutečných hodnot. Spengler křesťanem nebyl. Jeho myšlenka znamená, že se pro změnu situace nedá udělat skoro nic. A na druhou z otázek proto odpověď nenašel vůbec.

Přestože křesťana musí potratová legislativa a spousta podobných věcí bolet víc než toho, kdo právě kořeny své civilizace ani hodnotu lidského života nezná, křesťan skleslý být nemusí a ani nemá. To, že Bůh zatím nevyšlechl naše modlitby za konec války na Ukrajině, mě mrzí, ale nepřekvapuje. Je psáno, že uslyšíme zvěsti o válkách (na Ukrajině se to naplňuje i s děsivými statistickými dosud s více než 150 tisíci mrtvých), ale Ježíš řekl, abychom se neděsili, ale zvedli hlavy, protože se přiblížilo naše vykoupění. Vnímání Boží vlády nad dějinami a brzký Kristův příchod nám má být zdrojem posily. (Chápu s Pavlem, že Antikrist tu ještě není, takže mluvit o příchodu Krista v nejbližší době nedává smysl, ale uvědomuji si, že události mohou nabrat rychlý spád.)

Jistota, že spravedlivý Bůh má situaci pevně v rukách, mě uschopňuje pomáhat při ochraně přírody (letos jsem se třeba ve sboru zapojil do vyrábění ptačích budek) nebo se modlit proti válce. Bez víry bych to patrně nedělal, a když, tak s průběžnou pachutí marnosti. Víra v Boží plán se světem mi taky pomáhá, abych si vychutnal štrúdl, protože vím, že ho nepřijímám jako odsouzenec splnění posledního přání, ale jako dárek dobrého Boha. Když křesťan a nekřesťan dělají totéž, nebývá to totéž.

Tomáš Dittrich

Houslový klíč k modlitbám

DAN DRÁPAL

18. července bylo důležité výročí, které však málokdo slavil. Onoho dne před třiceti lety uzavřeli čeští a slovenští křesťané „duchovní smlouvu“ o bratrství a neútočení.

Češi a Slováci

Vztahy mezi Čechy a Slovaky jsou dnes tak dobré, že my starší bychom mladším lidem těžko přibližovali atmosféru oné doby. O den dříve, 17. července, vyhlásila Slovenská národní rada „svrchovanost“. Dávám toto slovo do uvozovek, protože tento akt v oné chvíli neměl žádný právní dopad – byla to jen deklarace, jakých bylo tehdy vytvářeno mnoho, ovšem tato byla významná proto, že ji přijal nejvyšší a nejdůležitější slovenský volený orgán, Slovenská národní rada. Onoho dne večer pak prezident Václav Havel rezignoval na úřad prezidenta České a Slovenské federativní republiky.

Nálada v zemi byla ponurá. V té době již zúřily lité boje v bývalé Jugoslávii a řada lidí se obávala, že něco podobného by mohlo propuknout i u nás. V Praze se tehdy konala Křesťanská konference – ta, která se nyní koná o státních svátcích počátkem července. Na konferenci bylo asi 1500 Čechů a 200 Slováků. Pořadatelé konference (Užší výbor KMS – tehdy jsem byl jeho členem) změnili program. Vyhlásili jsme, že se jako křesťané nenecháme oddělit, a pak jsme v modlitbách volali k Bohu, aby nedopusťil krveprolití. Uzavřeli jsme smlouvu o vzájemné lásce a na pódiu i na jiných místech Paláce kultury, kde se tehdy konala, nastala velké objímání a vzájemné žehnáni.

Nebyl jsem mezi vedoucími sám, kdo někdy v duchu cítil, že k uzavření takové smlouvy „máme mandát“. Nešlo o nějakou předem připravenou a promyšlenou akci. V té době se někteří lidé modlili, aby rozdělení Československa nenastalo. Nepřáli jsme si ho ani my. Nicméně jsme cítili, že je příliš pozdě modlit se, abychom zůstali ve společném státě.

Byla to pro mě (a jistě nejen pro mě) formující zkušenost. Když vstoupíte do Boží vůle, na jednu jsou vám jasné i věci, za něž jste se ani nemodlili, ba o kterých jste možná ani nepřemýšleli. Tak si kupříkladu vzpomínám, jak jsem se poprvé v životě modlil za peníze. Dostal jsem je prakticky obratem, ale současně na mě padla Boží bázeň. Věděl jsem, že zázrak by se nestal, kdybych byl bez peněz např. z toho důvodu, že jsem je prohrál v kartách. A věděl jsem, že si musím dát dobrý pozor, abych se za pení-

ze nemodlil lehkovážně, „když mi to přece tehdy tak dobře fungovalo“.

Můžeme mít různé tužby a představy, a některé mohou být velmi bohubilé. Potřebujeme ale poznat, k čemu nás vede Bůh. Když houslovým klíčem našich modliteb není „ne má, ale tvá vůle se staň“, naše modlitba nebude vyslyšena, naše víra nebude posílena a místo víry nastoupí zklamání.

Onoho dne, 18. července večer, byla v televizi odvysílána krátká reportáž z naší konference,

Když se nemodlíme „ne má, ale tvá vůle se staň“, místo víry nastoupí zklamání.

v níž jsme mohli krátce vysvětlit, co se tam událo. A to, co se stalo, bylo možné díky tomu, že vedoucí i naprostá většina účastníků konference zakoušeli hlubokou jednotu.

Češi a Němci

Náš vztah k Němcům se během posledních padesáti let zásadně proměnil. Domníváme se, že pozitivně, a opět, že to umožnilo pokání z obou stran. Ještě v sedmdesátých letech minulého století si Češi skoro vůbec nepřipouštěli, že i oni se provinili na Němcích. Bůh nám ale začal zjevovat, že mezi námi a Bohem neleží hřích Němců, ale náš vlastní. A hřích Němců leží mezi nimi a Bohem. Srovnávat velikost hříchu nemá smysl. Odplata za hřích je smrt. V Bibli nestojí „odplata za velký hřích je smrt“.

V osmdesátých letech jsme se s mládeží modlivali na horách – v Krkonoších, v Krušných horách, v Jeseníkách i jinde, a vyznávali jsme hříchy Čechů na Němcích, především tedy krutosti páchané při vyhánění. Zdá se mi, že vyvrcholením těchto snah bylo shromáždění na Radobýlu v roce 1993. Tam bylo přítomno na tisíc lidí.

Paralelně s touto evangelikální iniciativou probíhaly i smířovací iniciativy katolické. Mnoho o nich nevím, ale z toho mála, co jsem se dozvěděl, bylo patrné, že katolíci volili velmi podobný přístup.

27. února 1992 byla mezi Československem a Německem podepsána smlouva o dobrém sousedství. Považuji za důležité, že tato smlouva byla uzavřena ještě před rozdělením Československa. Mnozí ovšem tuto smlouvu vnitřně nepřijali, stejně jako se zlobili na prezidenta Václava Havla, který se už dříve Němcům omluvil za krivdy na nich spáchané.

Po setkání na Radobýlu jsem nabyl dojmu, že pro smíření mezi Čechy a Němci už více duchovně udělat nemůžeme. Co se duchovně udělat dalo, to jsme udělali. Velká část národa to ovšem tehdy nepřijala. Tito lidé by se nejprve museli obrátit k Bohu. Jinými slovy, muselo by nastat probuzení.

21. ledna 1997 byla v Praze podepsána Česko-německá deklarace, která navazovala na smlouvu z roku 1992. Diplomaticky tím bylo završeno úsilí o narovnání vztahů. Snahy našich prezidentů Václava Klause a Miloše Zemana hrát „německou kartou“ zněly stále komičtěji.

My křesťané máme teď s Němci poměrně kuriózní problém: Tamní křesťané mají tendenci se nám stále ještě omlouvat. Jako by nebrali na vědomí, že jsme opravdu odpustili...

A co dnes?

Dnes jsme ve zcela jiné situaci. Krize dnešní doby zastihla církve hluboce rozdělenou, ať už jde o covidovou pandemii nebo o současnou hospodářskou krizi. Jednou dosažená jednotu nemusí a nebude trvat věčně. Věčně ale trvá Boží láska, a ať je situace jakákoli, můžeme stále Boha hledat. Ať už jako jednotlivci, nebo jako společenství.

Dnes bychom se měli v modlitbách soustředit na zastavení války na Ukrajině. Pravda, měli by se především společně modlit Rusové a Ukrajinci, což je fyzicky téměř nemožné, ale díky technologiím a možnostem on-line spojení by snad možné bylo. My máme možnost se za tyto dva národy modlit. Se Slovaky už to děláme, ale bylo by zapotřebí vytvořit modlitební společenství i s dalším národy, především s Němci, Poláky a Maďary.

Současnou situaci rozhodně nelze podceňovat. Tento článek píšu v první půli července; vy ho čtete počátkem září. Mezitím může nastat mnohé. Lidsky viděno není vidět žádné světlo na konci tunelu – pro nás křesťany to ovšem není důvod složit ruce v klín. Měli bychom ale být připraveni na těžké doby.

Nicméně ještě k Ukrajině: Někteří křesťané upozorňovali, že na žádném jiném kousku země nebylo povražďeno tolik Židů jako na Ukrajině. Je to pravda, a tato země byla nesporně těmito hrůzami poznamenána. Dlužno ale říci, že evangelikální křesťané (možná i jiní, ale o tom nic nevím, tak to nemohu zmiňovat) pořádali celou řadu setkání, na kterých tento hrozný hřích vyznávali. Od nás by nepochybně nebylo správné, kdybychom říkali „vidíte, to máte za to“. Skutečnost, že Ukrajinci nyní velice „kamarádí“ s Poláky, se kterými byli po staletí zneprátele, je, soudím, dokladem, že staré hříchy mohou být vyznány, opuštěny a odpuštěny. ■

Mgr. Dan Drápal je emeritní senior KS, spisovatel a publicista. Je členem KS Zlaté Hory.